

Sygn. akt II Ka 102/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Sędziowie:	SO Dariusz Półtorak (spr.) SR del. Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Marcina Ignasiaka

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2021 r.

sprawy **P. P. (1), D. K. (1), K. S., M. K. (1), M. K. (2), M. P. (1), P. T. (1), K. G., M. D. (1), A. K. (1), P. Z. i M. T. (1)**

oskarżonych z art. 279§1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez: obrońców oskarżonych P. P. (1), D. K. (1), K. S., M. K. (1), M. K. (2), M. P. (1), P. T. (1), M. D. (1), A. K. (1), P. Z. oraz apelacji oskarżonych M. T. (1), M. P. (1) i K. G.

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 19 sierpnia 2020 r. sygn. akt II K 821/18

I. w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że:

- z pkt XIX wyroku A. K. (1) eliminuje jako sprawcę w zakresie przypisanych mu czynów, zarzucanych w akcie oskarżenia w pkt XXXII i XXXIII,

- z pkt XXIII wyroku A. K. (1) eliminuje jako sprawcę w zakresie przypisanych mu czynów, zarzucanych w akcie oskarżenia w pkt XLII-XLVII,

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. W. 2169,84 zł tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w stosunku do oskarżonego M. D. (1);

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym kwoty po 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) na rzecz:

- adw. M. N., jako obrońcy P. P. (1),

- r. pr. E. T., jako obrońcy D. K. (1),
- adw. B. K., jako obrońcy K. S.,
- adw. P. P. (2), jako obrońcy M. K. (1),
- adw. P. W., jako obrońcy M. K. (2),
- adw. M. W., jako obrońcy M. P. (1),
- adw. A. Ś., jako obrońcy P. T. (1),
- adw. Ł. W., jako obrońcy M. D. (1),
- adw. S. W., jako obrońcy A. K. (1),
- adw. M. S., jako obrońcy P. Z.;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za II instancję od M. P. (1) 400 zł, od P. T. (1) 180 zł, P. P. (1), D. K. (1), K. S., M. K. (1), M. K. (2), K. G., M. D. (1), A. K. (1), P. Z. i M. T. (1) po 300 zł;

V. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym od K. G. i M. T. (1) po 1,83 zł oraz od P. P. (1), D. K. (1), K. S., M. K. (1), M. K. (2), M. P. (1), P. T. (1), M. D. (1), A. K. (1) i P. Z. po 518, 43 zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IIKa102/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 19 sierpnia 2020r., sygn.. akt II K 821/18

o.1zaw1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
--	--

	Zarzut	
	<p>Zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1)</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych mogących mieć wpływ na treść wydanego wyroku a polegający na przyjęciu, że na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, często sprzecznego ze sobą, można uznać, że oskarżony M. K. (1) dopuścił się zarzucanych mu przestępstw,</p> <p>- naruszenie art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego M. K. (1).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przed ustosunkowaniem się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1), zasadnym jest w ocenie Sądu Okręgowego, poczynienie kilku uwag odnoszących się do wszystkich wniesionych apelacji.</p> <p>Przede wszystkim, zakres sporządzonego uzasadnienia ograniczony został do wskazania argumentów jakimi kierowała się instancja odwoławcza dokonując rozstrzygnięcia jedynie w odniesieniu do tych podsądnych, którzy (lub ich obrońcy) złożyli wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu II Instancji. Dotyczy to: M. K. (1), D. K. (1), M. D. (1), P. Z., P. P. (1), M. K. (3). Przy czym, dla większej przejrzystości, uzasadnienie odniesie się do poszczególnych apelacji w kolejności ich wpływu i do poszczególnych</p>		

zarzutów w nich zawartych. Niejednokrotnie jednak z uwagi na fakt, że niektóre zarzuty się w nich powielają (zwłaszcza co do oceny poszczególnych dowodów osobowych), Sąd Okręgowy nie chcąc powielać przytoczonej argumentacji, odsyłać będzie do stosownych wcześniejszych fragmentów uzasadnienia.

Wydając orzeczenie w przedmiotowej sprawie, Sąd Okręgowy miał na względzie długi, bo aż kilkunastoletni bieg postępowania w przedmiotowej sprawie- pierwsze czyny zostały popełnione w 2005 roku. Okoliczność ta spowodowana została w pewnej części czynnikami obiektywnymi, ale nie tylko, skoro w kilku przypadkach zostały uwzględnione skargi na przewlekłość postępowania. Niewątpliwie tak proces wydłużyły 3- krotnie orzeczenia, kasatoryjne wydane przez Sąd Apelacyjny w Lublinie oraz Sąd Okręgowy w Siedlcach, jednakże, były one wynikiem błędów proceduralnych (o niestawiennictwo na rozprawie oskarżonego, zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z uwagi na nieprawidłową reprezentację oskarżonych przez obrońców). W żadnym jednak razie, z uzasadnień wyroków kasatoryjnych, nie wynika, że została dokonana negatywna ocena wiarygodności materiału dowodowego, który został przyjęty za podstawę ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku. Co więcej w uzasadnieniach tych można znaleźć fragmenty wskazujące na aprobatę tych dowodów, które są kontestowane w ostatnio wniesionych apelacjach. (dotyczy to m.in. fragmentu uzasadnienia wyroku, w którym Sad Apelacyjny

w Lublinie aprobuje uznanie za wiarygodne depozycji Z. C. (1) i M. K. (1). Znaczny wpływ czasu determinował i ograniczał możliwości dowodowe sądu przy ostatnim rozpoznaniu sprawy. Odnosi się to w szczególności do wnioskowanego przez jednego z obrońców dowodu z oględzin ogródków działkowych, na których miało dojść do inkryminowanych zdarzeń. Oczywistym jest, że po kilkunastu latach teren ten na tyle uległ zmianie, że przydatność takiego dowodu byłaby znikoma lub dowód w ogóle byłby nieprzydatny do rozstrzygnięcia sprawy. Nie wspominając już o ubytkach w pamięci osób, które powodował niewątpliwie długi upływ czasu, jaki minął od zdarzeń, których wyrok dotyczy. Dlatego, zrozumiałym jest, iż przy braku jakichś szczególnych okoliczności, które dawałyby podstawę do zakwestionowania pierwotnych depozycji osób wyjaśniających lub zeznających w sprawie, to one w pierwszym rzędzie brzmiały najbardziej wiarygodnie. Nie znaczy to jednak, że sąd meriti nie analizował wyjaśnień, czy zeznań składanych na etapie postępowania sądowego, ponieważ odnosił je do depozycji z postępowania przygotowawczego, analizował wskazywane powody ich zmiany, co znajduje odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Słusznie dochodząc do wniosku, iż zmiana wyjaśnień oskarżonego wynikała z przyjętej przez nich linii obrony. Ocena ta zgodna jest z zasadami logiki i doświadczenie życiowe, nie przekracza granic oceny swobodnej i znajduje oparcie w art. 7 kpk.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji obrońcy M. K. (1) podnieść należy, że w petitum

apelacji zawarł on jedynie zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia reguły wynikającej z art. 5 §2 kpk. Jednakże z uzasadnienia tego środka odwoławczego należy wnosić, że jego autor podnosi również dokonanie błędnej oceny niektórych dowodów (wyjaśnień M. K., zeznań Z. C. (1)), a także orzeczenie kary nieadekwatnej do sytuacji osobistej oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego, żaden z wyżej zinterpretowanych zarzutów nie jest zasadny. Przede wszystkim, Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do odmiennej, niż to co dokonał Sąd meritti, oceny wskazanych w apelacji dowodów osobowych. Dotyczy to w szczególności wyjaśnień M. K., które przytoczone i ocenione zostały na stronach 87-88 i 101-102 wyroku. I tak, Sąd dał wiarę wyjaśnieniom składanym przez oskarżonego, na etapie postępowania przygotowawczego, kiedy to przyznał się do stawianych zarzutów, wskazał inne osoby, które dokonywały razem z nim włamań, a miejsca dokonywanych przestępstw wskazał w trakcie wizji lokalnej i eksperymentu procesowego. Zgłosił także wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Oskarżony dopiero w procesie sądowym zmienił stanowisko i odwołał swoje wcześniejsze wyjaśnienia, jednakże tej zmiany w żaden sposób nie uwiarygodnił, a twierdzenia zawarte w apelacji, jakoby wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym miał składać pod wpływem alkoholu i środków odurzających brzmiały całkowicie nieprzekonywująco. Przecież oskarżony w trakcie postępowania przygotowawczego był kilkakrotnie przesłuchiwany przebywając w areszcie tymczasowym i nie sposób przyjąć,

aby w tym czasie miał dostęp do środków, o których mówi obrońca.

Tym bardziej wyjaśnienia M. K. z postępowania przygotowawczego zasługują na wiarę, gdyż znajdują one potwierdzenie nie tylko w zeznaniach Z. C. (1) (o czym mowa w apelacji), ale także w innych dowodach osobowych. I tak o udziale M. K. (1) we włamaniach do domków letniskowych mówili w swoich wyjaśnieniach - oczywiście składanych na etapie śledztwa - D. K. (1), P. P. (1), P. T. (1), M. D. (1). Wprawdzie oskarżeni ci generalnie przed sądem odwołali swoje wcześniejsze wyjaśnienia, jednakże sąd meriti tym zmienionym wyjaśnieniom nie dał wiary. Z uwagi na fakt, iż apelacja M. K. nie odnosi się do wyjaśnień w/w oskarżonych, Sąd Okręgowy zwolniony jest z szerszego do nich ustosunkowania się, a zostanie to dokonane w dalszej części uzasadnienia, przy omawianiu kolejnych apelacji.

Odnosząc się do kontestowanych w apelacji zeznań Z. C. (1), to stanowiły one istotny w sprawie materiał dowodowy i z tego też względu poddane zostały wszechstronnej i wnikliwej ocenie przez sąd I Instancji, który rozważył całokształt depozycji składanych przez tę osobę - początkowo w charakterze oskarżonego, a następnie świadka. Obszerna analiza twierdzeń zawarta jest na str. 91-92, 104-105 uzasadnienia wyroku, a ocena opinii sądowo-psychologicznej do niego się odnoszącej na k. 92-94. Sąd meriti w przekonujący sposób wskazał dlaczego obdarzył wiarą pierwsze depozycje składane przez Z. C. w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego, kiedy to uczestnicząc

w wizji lokalnej w szczegółowy sposób opisał sposób i miejsce dokonywania kolejnych włamań podając pewne okoliczności, które tylko jemu, jako współsprawcy mogłyby być znane, a które znalazły potwierdzenie w zeznaniach niektórych pokrzywdzonych czy współoskarżonych – D. T., P. P., M. D. (1), D. K., czy też wreszcie mocodawcy autora apelacji M. K.. Sąd Rejonowy słusznie nie dopatrzył się racjonalnych przyczyn, dla których Z. C. mógłby w tych swoich wyjaśnieniach podawać nieprawdę co do sprawstwa nie tylko przecież innych współoskarżonych, ale również swojego udziału. Jako osoba poczytalna i świadoma swoich działań musiał sobie doskonale zdawać sprawę, że również to samooskarżenie z jego strony będzie w przyszłości istotnym dowodem jego winy i to niezależnie od rodzaju sankcji jako ewentualnie mogłaby zostać wobec niego zastosowana na etapie postępowania sądowego. Z. C. próbował w nieudolny sposób zdyskredytować swoje pierwotne depozycje, jednakże zasadnie sąd meriti dostrzegł ułomność tych tłumaczeń wskazując dlaczego nie dał im wiary. Sąd Odwoławczy w zupełności podziela argumentację w tej kwestii i nie chcąc powielać podniesionej argumentacji odsyła do stosownego fragmentu uzasadnienia I-instancyjnego wyroku.

Nie można się zgodzić z autorem apelacji, iż wiarygodność twierdzeń Z. C. (1) podważa opinia sądowo-psychologiczna- zresztą obrońca nie podnosi w tej kwestii konkretnych zarzutów stwierdzając jedynie, że biegła psycholog ocenia je krytycznie. W uzasadnieniu wyroku sądu meriti poddał ocenie tę opinię (k 92-95) i doszedł

do trafnego wniosku, iż nie może ona podważać wiarygodności zeznań Z. C. (1), które składał w trakcie śledztwa w charakterze podejrzanego. Przede wszystkim biegłe stwierdziły bowiem, że świadek nie cierpi na chorobę psychiczną, ani upośledzenie umysłowe i co do zasady ma niezaburzone predyspozycje do spostrzegania, przedstawiania i odtwarzania nieskomplikowanych treści pamięciowych. Występują u niego pewne nieprawidłowości w strukturze osobowości, a w jego wypowiedziach zarysowana jest tendencja do przyznawania się do zarzutów i współpracy z organami ścigania w sytuacji, gdy jest przesłuchiwany bez udziału oskarżonych.

To ostatnie wysnute z opinii biegłej sformułowanie uzasadnia przekonanie, że to właśnie obecność oskarżonych na sali rozpraw w trakcie rozpraw, w których Z. C. (1) występował w charakterze świadka wpłynęła na zmianę jego depozycji. Będąc już osobą prawomocnie skazaną za czyny popełniane z podsądnymi w przedmiotowej sprawie nie był zagrożony żadną sankcją, konsekwencją w przypadku zmiany swoich pierwotnych wyjaśnień i to być może właśnie obecność oskarżonych, nie wykluczając przyjętej przez sąd meriti obawy ich działań odwetowych, była tym czynnikiem, który skłonił go do odwołania swoich obciążających ich wyjaśnień.

Ponadto podkreślenia jeszcze raz wymagają dwie kwestie podniesione w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku, a więc to, że twierdzenia Z. C. (1) nie są jedynym materiałem dowodowym wskazującym na winę

M. K., a także innych pomawianych przez niego oskarżonych, albowiem co do większości włamań, o których on mówi znajdują potwierdzenia w wyjaśnieniach innych sprawców wskazanych już we wcześniejszej części uzasadnienia.

Drugą natomiast istotną okolicznością jest to, że Sąd meriti miał bezpośredni kontakt ze Z. C. (1) w trakcie jego przesłuchiwania na rozprawie, co na pewno było pomocne w ocenie wiarygodności wskazywanych przez niego przyczyn składania rzekomo nieprawdziwych wyjaśnień na etapie postępowania przygotowawczego. W tym kontekście Sąd słusznie podniósł w uzasadnieniu wyroku niekonsekwencje wskazywanych przez świadka przyczyn fałszywego pomówienia oskarżonych; wymuszanie ze strony funkcjonariuszy policji (brak dowodów to potwierdzających), uniknięcie tymczasowego aresztowania, czy też obietnice łagodnej sankcji za popełnione przestępstwa. Żadnego z tych w/w rzekomych powodów fałszywego pomówienia Z. C. (1) w racjonalny, przekonywujący sposób nie wykazał, co zasadnie skutkowało ich odrzuceniem przez sąd I instancji i przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień składanych na etapie postępowania przygotowawczego.

Skoro jak wykazano wyżej, apelacja nie była w stanie zakwestionować oceny dowodów jakich dokonał sąd meriti, przesądziło to o niezasadności zarzutu nieprawidłowych ustaleń faktycznych, których podstawą były dowody obdarzone wiarygodnością przez sąd I instancji, które to ocenę zaaprobowwała instancja odwoławcza.

W tej sytuacji oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia dyspozycji art. 5 2 kpk, który przede wszystkim może być podnoszony w sytuacji, gdy przez odwołującego się nie jest kwestionowana ocena dowodów (odmiennie niż w przypadku apelacji obrońcy M. K.), także z tego względu, iż materiał dowodowy i argumentacja wskazana w pozostałej części uzasadnienia nie pozostawia wątpliwości, że M. K. (1) dopuścił się przypisujących mu czynów.

Na uwzględnienie nie zasługuje także wydedukowany z uzasadnienia apelacji zarzut kwestujący wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego M. K. (1). W stosunku do tego oskarżonego wymierzona została kara 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie w warunkach ciągu przestępstw kilkudziesięciu włamań i to we współdziałaniu z innymi sprawcami. Odnosząc się do podnoszonych przez obronę zarzutów osobistych i sposobu życia oskarżonego to niewątpliwie świadczą one- wbrew intencjom autora apelacji- na niekorzyść jego klienta. Jak wynika z danych o karalności (k 5849) M. K. (1) był wielokrotnie karany i to w głównej mierze za przestępstwa przeciwko mieniu, odbywał orzeczone za nie kary pozbawienia wolności. Pomimo tego oskarżony nie został wdrożony do przestrzegania porządku prawnego dopuszczając się szeregu kolejnych przestępstw.

Orzeczenie w tej sytuacji kary niewiele przekraczającej próg dolnego zagrożenia ustawowego, którego górna granica wynosiła do 10 lat, w żadnym razie nie może być

uznane za wymierzenie kary rażąco surowej.		
Wniosek		
O uniewinnienie ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżanej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezasadność zarzutów warunkowała nieuwzględnieniem wniosku		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
	Zawarty w apelacji obrońcy P. P. (1)- obraza przepisów prawa procesowego tj. art. 85 § 1 i 2 k.p.k. polegająca na obronie oskarżonych przez pełnomocników, którzy reprezentowali, w postępowaniu o sygn.. akt II K 583/13, innych oskarżonych w niniejszej sprawie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 1 pkt 10 k.p.k.	#zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przed ustosunkowaniem się do tego zarzutu niezbędnym jest przytoczenie faktów, które zaistniały w przedmiotowej sprawie. I		

tak w trakcie postępowania w stosunku do 3 oskarżonych powstały uzasadnione wątpliwości co do ich poczytalności, co z jednej strony wymagało ustanowienia obrońcy z urzędu, a następnie wywołania opinii sądowo- psychiatrycznej. Dotyczy to oskarżonych P. P. (1), M. T. (1) i M. P. (1). W odniesieniu do dwóch pierwszych biegli nie stwierdzili objawów choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, czy też innych zakłóceń psychicznych znoszących lub w znacznym stopniu ograniczającym możliwości rozpoznania znaczenia zarzucanych im czynów. W opinii dotyczącej M. P. (1) biegli dopatrzyli się osobowości dysocjacyjnej, co jednak nie powodowało stanów o jakich mowa w art. 31 1 lub 2 k. p. k.. Reasumując, w oparciu o wywołaną opinię sądowo – psychiatryczną odpadła przesłanka do istnienia obrony obligatoryjnej i możliwe było przez sąd orzekający zwolnienie obrońców z urzędu, którzy powołani zostali z uwagi na uzasadnione wątpliwości, co do poczytalności oskarżonych (art. 79§4 kpk). Jednakże te decyzje nie zostały podjęte bezpośrednio po wywołaniu przedmiotowej opinii, ale w trakcie dalszego postępowania.

Po raz pierwszy przedmiotowa sprawa była rozpoznana przed Sądem Rejonowym w Garwolinie, w trakcie którego to procesu wymienieni wyżej oskarżeni, co do których zaistniały wątpliwości, co do poczytalności korzystali z pomocy obrońców wyznaczonych z urzędu. Po pierwszym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 15.12.2009 r. sygn. akt II Ka 483/09 wyrok uchylił i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w

Siedlcach, co wiązało się ze zmianą przepisów o rzeczowej właściwości sądów, zgodnie z którymi Sąd Okręgowy stał się sądem I instancji dla spraw, w których zarzucano popełnienie czynu z art. 258 k.p.k. (i taki zarzut zawarty był w pierwotnym akcie oskarżenia, co do części oskarżonych).

W trakcie ponownego rozpatrywania przez Sąd Okręgowy w Siedlcach, jako sądem meriti podjęta została 26 kwietnia 2011r, decyzja o zwolnieniu obrońcy z urzędu ustanowionego wcześniej dla oskarżonego P. P. (1).

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 29.01.2013r sygn. Akt. II AKa 252/12, orzeczenie Sądu Okręgowego w Siedlcach zostało uchylone, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Garwolinie (oskarżeni zostali prawomocnie uniewinnieni od czynu z art. 258 1 kk).

W trakcie kolejnego postępowania I- instancyjnego doszło do szeregu decyzji sądu o zwalnianie, a następnie ustanowienie dla poszczególnych oskarżonych obrońców z urzędu. Miało to miejsce również w odniesieniu do oskarżonych wobec, których na wcześniejszych etapach postępowania istniały wątpliwości, co do ich poczytalności (M. P., P. P., M. T.). W żadnym jednak przypadku decyzja o ustanowieniu innego obrońcy z urzędu nie nastąpiła z przytoczeniem okoliczności, o jakich mowa w art. 79 1 k.p.k., (w większości, co należy uznać za niewłaściwą praktykę ze strony sądu, w ogóle nie były wskazywane podstawy do ustanowienia obrońcy z urzędu). Uprawnia to do wniosku,

że po tych zmianach w zakresie personalnie wskazanych później obrońców, nie mieliśmy już do czynienia z obroną obligatoryjną, z której można wywodzić skutki w postaci bezwzględnej przesłanki odwoławczej, o jakiej mowa w art. 439pkt. 10 k.p.k. (będzie o tym mowa w dalszej części uzasadnienia). Stanowisko to wynika po pierwsze: z treści uzyskanych opinii sądowo- psychiatrycznych, zgodnie z którymi u oskarżonych nie stwierdzono nawet ograniczonej poczytalności, ani innych przesłanek do kontynuowania obrony z urzędu, jak również i faktem, że pomiędzy decyzjami podejmowanymi w odniesieniu do poszczególnych oskarżonych o zwolnienie dotychczasowego obrońcy i ustanowienie nowego istniał pewien przedział czasu w trakcie którego, oskarżony nie miał w ogóle obrońcy z urzędu. Zakładając racjonalność działania sądu, należy przyjąć, że podejmując tego rodzaju decyzje nie miał uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności oskarżonych (art. 79 pkt.3 k.p.k.), ponieważ miał świadomość, że brak takiego obrońcy, nawet tylko przez pewien okres czasu trwania postępowania, rodziłby skutki w postaci zaistnienia przytoczonej wyżej przesłanki odwoławczej. Reasumując powyższe rozważenia, należy dojść do wniosku, że zdaniem Sądu Okręgowego brak jest podstaw do uznania przynajmniej w trakcie ostatniego rozpoznania sprawy- obrona z urzędu wykonywana nie tylko wobec P. P. (1), M. P. (1), M. T. (3), ale wszystkich pozostałych oskarżonych miała charakter obrony obligatoryjnej o jakiej mowa w art. 79 k.p.k.

W swojej apelacji jej autor zarzuca obrazę art. 85 1 i k.p.k. polegającą na wykonywaniu obowiązków przez jednego obrońcę w stosunku do kilku oskarżonych, których interesy są sprzeczne. Biorąc pod uwagę zawarty w aktach sprawy materiał (protokoły rozpraw oraz treść wyjaśnień oskarżonych), należy się zgodzić z tezą, że faktycznie doszło do naruszenia wyżej przytoczonego uregulowania. Do rozważenia jednak pozostaje jaki charakter ma to uchybienie, którego dopuścił się sąd meriti, czy faktycznie jest to jak twierdzi autor apelacji bezwzględna przesłanka odwoławcza, o której mowa w art. 439 pkt. 10 k.p.k., czy też innego rodzaju uchybienie procesowe.

Art. 439 pkt. 10 k.p.k. określa bezwzględną przesłankę odwoławczą, jako brak obrońcy w wypadkach określonych w art. 79 k.p.k. oraz art. 80 k.p.k. lub obrońca nie wziął udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy. Jak wykazane zostało wyżej, nie można mówić aby w odniesieniu do któregokolwiek z oskarżonych zachodziła jedna z wymienionych wyżej przesłanek do obrony obligatoryjnej, co wyklucza tym samym zaistnienie sytuacji, o jakiej mowa w tym przepisie. Dlatego, do rozważenia pozostaje kwestia, czy oczywiste uchybienie sądu meriti polegające na niedostrzeżeniu konfliktu interesów oskarżonych, bronionych przez tego samego obrońcę i nie zastosowaniu procedury z art. 85 k.p.k. może być uznane za takie naruszenie przepisów proceduralnych, które mogło mieć wpływ na treść zapadłego wyroku, a przez to stanowić podstawę odwoławczą z art. 438 pkt. 2 k.p.k.

Rozważania w tej kwestii należy rozpocząć od stwierdzenia, że autor apelacji nie próbował nawet wykazać takiego związku pomiędzy uchybieniem sądu a treścią zaskarżanego wyroku i to zapadłego w odniesieniu do jego klienta a ograniczył się do stwierdzenia, że okoliczność ta stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą. Sąd Okręgowy również z urzędu nie dostrzega takiego wpływu pomiędzy uchybieniem proceduralnym sądu a treścią wyroku.

W tej kwestii zwrócić należy uwagę na konsekwentne stanowiska zajęte przez oskarżonych na poszczególnych etapach postępowania, czy to przygotowawczego, czy też sądowego. I tak oskarżeni, którzy w trakcie śledztwa nie przyznawali się do winy swoje stanowiska podtrzymywali na rozprawach. Z drugiej strony oskarżeni, którzy w śledztwie przyznali się do zarzucanych im czynów pomawiając innych współsprawców od początku procesu kwestionowali te pierwotne wyjaśnienia i to w trakcie całego postępowania sądowego. Tak opisana sytuacja trwała kilkanaście lat, w ciągu których sprawa 4- krotnie była rozpoznawana w postępowaniu I- instancyjnym. W trakcie tak długiego czasu postępowania, niejednokrotnie mieliśmy do czynienia z wzajemnym substytuowaniem ze strony poszczególnych obrońców, którzy tym samym wykonywali swoje obowiązki jednocześnie wobec oskarżonych, którzy pierwotnie pomawiali innych, jak i wobec tych, którzy byli pomawiani (tak więc istniał pomiędzy nimi oczywisty konflikt interesów). Nie można

<p>jednak uznać, że sytuacja ta miała jakikolwiek wpływ na bieg sprawy, skoro w żaden sposób nie wpłynęła na depozycje jednej i drugiej grupy oskarżonych. Zarówno jedni jak i drudzy podtrzymywali swoje wyjaśnienia zaprezentowane na samym początku procesu, kiedy nie można było jeszcze mówić o zaistniałym później konflikcie interesów. Powyższe upoważnia do wniosku, że uchybienie procedury, którego niewątpliwie dopuścił się Sąd meriti nie mogło mieć wpływu na treść wydanego przez ten sąd wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uniewinnienie P. P. (1) od popełnionych czynów, co do których się nie przyznaje, ewentualnie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutów warunkowała nieuwzględnienie wniosku</p>		
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	<p>Zarzut</p>	
	<p>Zawarte w apelacji obrońcy P. P. (1): - obraza przepisów postępowania tj.: art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającą na dokonaniu oceny materiału zgromadzonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>w sprawie w sposób dowolny, bez uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co w konsekwencji doprowadziło do przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów,</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyrokowania i mający wpływ na treść wyroku poprzez uznanie oskarżonego P. P. (1) za winnego popełnienia czynów z art. 279 § 1 kk pomimo, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na poczynienie takich ustaleń.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z uwagi na ich wzajemne powiązanie Sąd Okręgowy, wspólnie odniesie się do zarzutów wskazanych w pkt 2 i 3 apelacji obrońcy P. P. (1), albowiem oczywistym jest, że ustalenia faktyczne mogą być jedynie wtedy podważone, gdy zakwestionowana zostanie ocena dowodów będących ich podstawą.</p> <p>I tak autor apelacji kwestionuje w szczególności ocenę zeznań Z. C. (1), która jego zdaniem polegała na błędnym uznaniu przez sąd meriti za wiarygodne wyjaśnień składanych przez tego świadka na etapie postępowania przygotowawczego (jeszcze w charakterze świadka), a odrzuceniu jego depozycji jakie składał przed sądem. Sąd Okręgowy nie podziela tego zarzutu, akceptując w tym zakresie stanowisko sądu I Instancji, a przesłanki, którymi się kierował wskazane zostały już we wcześniejszej części uzasadnienia przy ustosunkowaniu się do apelacji</p>		

obrońcy M. K. (1), która zawierała analogiczny zarzut.

Jak wynika z uzasadnienia apelacji dalsze zastrzeżenia, jego autora budzi ocena wyjaśnień jego mocodawcy, a także innych współoskarżonych (przy czym personalizuje tylko oskarżonego M. D. (1)), z analogiczną, jak w przypadku Z. C. (1) tezą, że bezpodstawnie dano wiarę wyjaśnieniom składanym na etapie śledztwa, a sąd bezpodstawnie odrzucił wyjaśnienia składane na rozprawie sądowej. Zdaniem skarżącego pierwotne wyjaśnienia miały zostać wymuszane przez biorących udział w czynnościach policjantów, a argumentem za tym przemawiającym miała być spójność składanych przez nich wyjaśnień.

Odnosząc się do tak sformułowanych zarzutów stwierdzić należy, że rozważał już je sąd I instancji i w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku stwierdził, że nie ma podstaw do przyjęcia, że wyjaśnienia składane przez poszczególnych oskarżonych w trakcie śledztwa złożone zostały w warunkach wyłączających lub ograniczających swobodę ich wypowiedzi. Nie wskazują na to zeznania policjantów, z których udziałem wykonywane były czynności procesowe, sami oskarżeni wskazywali różne i odmienne przyczyny rzekomo nieprawdziwych wyjaśnień, (obietnice odstąpienia od tymczasowego aresztowania, obawa przed surową karą, podpowiedzi ze strony policjantów i wskazywanie przez nich miejsc dokonania włamań). Wszystkie te okoliczności były analizowane przez sąd meriti, który zasadnie, w ocenie Sądu Okręgowego uznał iż brak

jest obiektywnych i wiarygodnych dowodów do przyjęcia, iż faktycznie one zaistniały a takie a nie inne wyjaśnienia oskarżonych przed sądem wynikały z przyjętej przez nich linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione przestępstwa. Dlatego też sąd za wiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonych składane w trakcie śledztwa i w głównej mierze przyjął je za podstawę swoich ustaleń faktycznych.

Dotyczy to m.in. właśnie wyjaśnień P. P. (1), który w trakcie śledztwa kilkakrotnie składał wyjaśnienia, w trakcie których przyznawał się do większości lub całości stawianych mu zarzutów, brał udział także w wizji lokalnej, kiedy to wskazał część domków letniskowych, do których zostały dokonane włamania. Wskazywał także szczegóły popełnianych przestępstw: składy osobowe, podział ról, środki transportu, sposób dokonywania włamań. Faktem jest, że (co podnosi w apelacji obrońca), że M. D. (1) opisując dokonywanie włamań nie wymienia z imienia i nazwiska oskarżonego P. P. (1), jako członka grupy dokonującej włamań, ale wynikać to musiało albo z chęci ukrycia danych personalnych oskarżonego, albo po prostu ich nieznanomości - oskarżony M. D. podawał nazwiska tylko kilku oskarżonych, pozostałych miał znać tylko z widzenia. Istotne jednak jest to, że właśnie P. P. (1) w swoich wyjaśnieniach wymienia M. D. (1), jako jednego z uczestników włamań.

Kuriozalnie brzmi zarzut, że o niewiarygodności wyjaśnień oskarżonych przyznających się do winy świadczyć miałyby ich zgodność i spójność

w podawaniu okoliczności dotyczących popełnianych przestępstw. Z tego faktu bowiem należy wyciągnąć przeciwny wniosek, gdyż to właśnie zgodność w tym zakresie wyjaśnień oskarżonych świadczy o ich wiarygodności i spontaniczności. Jako całkiem sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym ocenić należy stwierdzenie zawarte w końcowej części uzasadnienia apelacji, że obecność P. P. (1) na miejscu dokonywania przestępstw nie świadczy, że oskarżony brał czynny udział w ich popełnianiu. Trudno bowiem sobie wyobrazić aby całkiem przypadkowo oskarżony ten pojawił się nocą, późną jesienią na osiedlu domków letniskowych w miejscu popełnionych przestępstw i to wśród grupy mężczyzn dokonujących włamań do tych domków.

Skoro, jak wykazano wyżej, brak było podstaw do zakwestionowania oceny dowodów, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych sądu meriti, brak było tym samym przesłanek do uwzględnienia zarzutu zawartego w pkt. 3 tj. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na treść wyroku.

Wniosek		
Uniewinnienie P. P. (1) od popełnionych czynów, od popełnionych czynów co do których się nie przyznaje, ewentualnie uchylene orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	#zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezasadność zarzutu warunkowała nieuwzględnieniem wniosku.		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
	<p>Zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego M. D. (1)</p> <p>obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>- art. 4, art. 7, art. 193 kpk, art. 410 kpk, wyrażający się w ocenie materiału dowodowego z przekroczeniem swobody przewidzianej w art. 7 kpk, akcentującej-wbrew zasadzie obiektywizmu-okoliczności niekorzystne dla oskarżonego i często oparte na niedopuszczalnych domniemaniach Sądu, przy jednoczesnym bagatelizowaniu albo całkowitym pomijaniu tych, które przemawiałyby na jego korzyść i to bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy, czego szczególnym wyrazem jest:</p> <p>- przyjęcie przez Sąd I Instancji niedowiedzionych i niewynikających z wiedzy i doświadczenia życiowego oraz niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń, że M. D. (1) w okresie od 2004 do 2005 r. dokonał szeregu włamań do domków letniskowych na terenie gminy W. i gminy Ł., w sytuacji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>gdy prawidłowa i wszechstronna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, powinna prowadzić do uznania, że brak jest dostatecznych dowodów na sprawstwo ww. oskarżonego;</p> <p>- uznaniu za wiarygodne wyjaśnień Z. C. (1) z postępowania przygotowawczego, podczas gdy prawidłowa ocena tego dowodu, w powiązaniu z zeznaniami złożonymi na etapie postępowania sądowego oraz wyjaśnieniami oskarżonych w tym M. D. (1), a także opinią biegłych psycholog powinna prowadzić do uznania, że relacja świadka nie jest logiczna i wiarygodna, z uwagi na rozbieżne zeznania w zależności od etapów postępowania, jak również spójna z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie;</p> <p>- art. 170 pkt 5 w zw. Z art.170 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych w postaci przeprowadzenia wizji lokalnej oraz oględzin miejsca zdarzenia zawnioskowanych przez oskarżonego M. D. (1) celem ustalenia takich czynności okoliczności jak oznaczenie ulic czy ich oświetlenia na terenie osiedla (...), co umożliwiłoby zapoznanie się bezpośrednio przez organ procesowy z realiami, dotąd znanymi tylko z opisu świadków oraz oskarżonych i weryfikację oraz możliwość uściślenia dotychczas zebranych informacji.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W przedmiotowej apelacji podnoszony jest, podobnie jak w omawianych już wcześniej środkach odwoławczych, zarzut obrazy</p>		

prawa procesowego polegający na niewłaściwej ocenie wyjaśnień oskarżonych poprzez danie priorytetu wyjaśnieniom składanym w trakcie śledztwa, z jednoczesnym odrzuceniem depozycji składanych na rozprawie oraz dokonanie analogicznej oceny zeznań Z. C. (1).

Dlatego generalnie stwierdzić można, iż w tym zakresie aktualnymi pozostają uwagi zawarte we wcześniejszej treści uzasadnienia, gdzie Sąd Odwoławczy ustosunkował się do takich samych zarzutów. Jedynie uzupełnić należy, że M. D. (1) kilkakrotnie był przesłuchiwany na etapie postępowania przygotowawczego i w żadnym z tych przesłuchań nie kwestionował winy w zakresie zarzucanych mu czynów. Co więcej, nie było to jedynie werbalne przyznanie, albowiem oskarżony ten w swoich wyjaśnieniach podawał szereg szczegółów dotyczących czasu, miejsca i sposobu dokonywania przestępstw. Znalazł się w nich też, pewien istotny szczegół dodatkowo uwiarygodniający te wyjaśnienia odnoszący się do samochodu P. (...), którym oskarżony miał wozić innych sprawców, a następnie przewozić skradzione przedmioty. M. D. podał, że samochód ten był własnością adwokata W. S., który przekazał mu auto celem dokonania w nim napraw, które ro fakty potwierdził w zeznaniach właściciel samochodu. Dopiero w trakcie postępowania przed sądem m. D. zmienił w tym zakresie wyjaśnienia twierdząc, że przedmiotowy samochód użył mu M. T. (1). Okoliczność ta wskazuje, że nie tylko ta część, ale i całe wyjaśnienia zmodyfikowane na etapie postępowania sądowego wynikały z linii obrony przyjętej przez tego, a także pozostałych

oskarżonych, którzy odwołali swoje pierwotne wyjaśnienia.

Sąd Okręgowy nie podziela również zarzutu obrony art. 170 pkt 5 w związku z art. 170 kpk, który miałby polegać na oddaleniu wniosku dowodowego w postaci przeprowadzenia wizji lokalnej: wniosek ten został oddalony przez sąd jako zmierzający w oczywisty sposób do przedłużenia toczącego się postępowania i można zgodzić się z autorem apelacji, że taka podstawa rozstrzygnięcia tego wniosku może budzić wątpliwości, jeśli się zważy, że został on zgłoszony kilka lat wstecz. Niemniej uchybienia tego nie można uznać za taką obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a tym samym stanowić podstawę odwoławczą o jakiej mowa w art. 438 pkt. 3. Kpk. Spowodowane to jest tym, że faktycznie istniała podstawa do nieuwzględnienia tego wniosku, ale wskazana w art. 170 pkt 2kpk., ponieważ dowód ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Spowodowane to jest dwoma czynnikami. Po pierwsze upływem czasu od inkryminowanych zdarzeń (upłynęło 20 lat), co powoduje, że obecny stan faktyczny nijak się ma do stanu jaki istniał w chwili popełnienia przestępstwa, zarówno co do zabudowy oświetlenia, stanu roślinności itp. Ponadto w sytuacji, gdy na etapie postępowania sądowego oskarżeni odwołali swoje wcześniejsze wyjaśnienia kwestionując swoje sprawstwo, ewentualna wizja lokalna z ich udziałem nic nie mogła wniesić do sprawy. Trudno bowiem wyobrazić sobie, że w trakcie tej czynności powróciliby do swoich pierwotnych wyjaśnień wskazując miejsca dokonanych włamań, co

<p>zrobili w trakcie wizji lokalnej i eksperymentów prowadzonych na początku śledztwa. Dlatego pomimo wskazania podstawy prawnej należało zaakceptować co od zasady decyzje sądu meriti o oddaleniu tego wniosku dowodowego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała nieuwzględnieniem wniosku.</p>		
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	<p>Zarzut</p>	
	<p>Zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego M. D. (1) w pkt II zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na:</p> <p>1) błędnym ustaleniu sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów,</p> <p>2) bezpodstawnym przyjęciu, że w stosunku do oskarżonego M. D. (1) nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, co skutkowało brakiem zastosowania instytucji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, podczas gdy dotychczasowy sposób życia oskarżonego, a także zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa wskazują, że będzie on przestrzegać porządku prawnego i nie popełni w przyszłości przestępstwa</p> <p>III. zarzut rażącej niewspółmierności kary polegającej na wymierzeniu oskarżonemu M. D. (1) kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, a sytuacji gdy wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary przemawiają za tym, by oskarżonemu wymierzona została kara pozbawienia wolności w niższym wymiarze.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Jeżeli chodzi o zarzut sformułowany w pkt II.1 (błędne ustalenie sprawstwa oskarżonego) to mógłby on zostać uwzględniony jedynie wtedy, gdyby skarżący wykazał wadliwość oceny dowodów, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych, zgodnie z którymi M. D. (1) dopuścił się przypisanych mu czynów. Tymczasem, jak wynika z wcześniejszej części uzasadnienia wymóg ten nie został spełniony, albowiem Sąd Okręgowy podzielił ocenę dowodów dokonaną przez sąd meriti uznając, że spełnia ona wymogi art. 7 kpk i nie przekracza granic swobodnej oceny, co skutkowało uznaniem ostatecznie rozważanego zarzutu za niezasadny.</p> <p>Nie można również zgodzić się z zarzutem, iż Sąd I instancji błędnie nie dopatrył się u M. D. (1) pozytywnej prognozy,</p>		

co skutkowało niezasadnym odstąpieniem od zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Jak wynika z danych o karalności M. D. (1) już przed popełnieniem przestępstw przypisanych mu w przedmiotowej sprawie był osobą karaną, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. To, że pomimo wyroków skazujących dopuścił się kolejnych, analogicznych działań świadczy o nieskuteczności stosowanej dotychczas wobec niego sankcji i wskazuje na konieczność jej gradacji, aż po zastosowanie kary pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia. Oceniając taki wymiar kary należało mieć nadto na względzie ilość czynów, w popełnieniu których uczestniczył ten oskarżony, było to kilkadziesiąt kradzieży z włamaniem, za które art. 279§1 kk przewiduje sankcję do 10 lat pozbawienia wolności. Orzeczenie w tej sytuacji kary 1 roku i 8 miesięcy, a więc niewiele wyżej niż dolna granica wynosząca 1 rok, w żadnym razie nie może być uznane za orzeczenie kary rażąco surowej. I tak bowiem zaznaczyć należy, iż jest to kara w istotny sposób odbiegające od surowszych kar orzekanych w stosunku do tego oskarżonego przy poprzednich rozpoznaniach sprawy na co niewątpliwie miał wpływ upływ czasu, jaki minął od popełnienia przypisanych mu czynów (fakt ten podnosił w apelacji obrońca oskarżonego).

Wniosek

O zmianę wyroku i wymierzenie kary pozbawienia wolności z znacznie mniejszym wymiarze z

zasadny

częściowo zasadny

warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała niezasadność wniosków.		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
	<p>Zarzut z pkt IV apelacji obrońcy oskarżonego M. D. (1):</p> <p>Naruszenie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982r. (Dz. U.z 2018 r. poz. 1184) w zw. z §17 ust. 1 pkt 2, ust. 2pkt 3 w zw. z § 20 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016r. (Dz.U. z 2016r. poz. 1714), poprzez zaniechanie zasądzenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu M. D. (1) w postępowaniu przez Sądem Rejonowym w Garwolinie, zakończonym wyrokiem tegoż Sądu z dnia 21 lipca 2017r. (sygn.. akt II K 583/13) następnie uchylonym w całości wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach podczas gdy oskarżonemu została udzielona pomoc prawna z urzędu na każdym z wymienionych, a pomiętych przy ustalaniu kosztów obrony etapów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Jest to jedyny zarzut podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego M. D. (1), który zasługiwał na uwzględnienie. Adwokat Ł. W. wykonywał swoje obowiązki obrońcy z urzędu wobec tego oskarżonego nie tylko przy ostatecznym rozpoznaniu sprawy, ale także w trakcie poprzedniego procesu, który toczył się przed Sądem Rejonowym w Garwolinie za sygnaturą II K 583/13. Wyrok ten został uchylony orzeczeniem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 12 lipca 2018r., sygn.akt II Ka 141/18, a to orzeczenie o charakterze kasatoryjnym objęło również wynagrodzenie należne adw. Ł. W. za obronę wykonywaną z urzędu w sprawie II K 583/13. Dlatego, przy ostatecznym rozpoznaniu sprawy należało przyznając wynagrodzenie, uwzględnić również nakład pracy obrońcy w postępowaniu II K 583/13, a nie tylko w trakcie ostatecznego rozpoznania sprawy. Usuwając to uchybienie Sąd Okręgowy zasądził na rzecz obrońcy dodatkowo (oprócz wynagrodzenia wskazanego w zaskarżonym wyroku) kwotę 2169,84zł</p>		
Wniosek		
O zasądzenie, jako całości wynagrodzenia za obronę w postępowaniu I-instancyjnym kwoty 3.822,84zł	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

Bezzasadność zarzutu warunkowała niezasadność wniosków.		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
	<p>Zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego D. K. (1) obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, oparcie ustaleń faktycznych z pominięciem okoliczności i dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, co skutkowało przyjęciem przez Sąd I instancji, iż oskarżony dokonał szeregu włamań między innymi do domków letniskowych na terenie gminy W., podczas gdy prawidłowa i wszechstronna ocena materiału dowodowego powinna prowadzić do wniosku, iż materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania D. K. (1) winnego zarzuconych mu czynów, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętego za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia i błędne ustalenie sprawstwa w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów. - obraży przepisów prawa materialnego tj. art. 5§2 kpk poprzez jego niezastosowanie i nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego istniejących w sprawie wątpliwości w toku postępowania sądowego dotyczących tego, czy oskarżony D. K. (1) brał udział 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	w popełnieniu zarzucanych mu czynów.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie.</p> <p>Tak jak w wypadku wcześniej już omawianych w uzasadnieniu apelacji, obrońca D. K. (1) bez powodzenia próbowała zakwestionować stanowisko sądu meriti, który dał wiarę pierwotnym wyjaśnieniom jej mocodawcy, jak i pozostałych oskarżonych, w których to wyjaśnieniach składanych na etapie postępowania przygotowawczego przyznali się do stawianych im zarzutów. Autorka apelacji zakwestionowała taką ocenę, jednakże nie przedstawiła praktycznie żadnej argumentacji, która miałaby przemawiać za przyjęciem innego stanowiska. Przywołane jedynie zostały oświadczenia D. K. (1) i „innych”(bez wskazania danych personalnych) oskarżonych, którzy na rozprawie odwoływali swoje poprzednie wyjaśnienia powołując się na rzekomy przymus, pod którym składali pierwotne wyjaśnienia. Obrońca nie wskazała jednak w oparciu o jakie dowody, przesłanki można by tego rodzaju oświadczenia uznać za wiarygodne, albo przynajmniej uprawdopodobnione. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przeprowadził analizę tej kwestii, a także innych wskazanych przez poszczególnych oskarżonych rzekomych przyczyn składania w śledztwie takich, a nie innych wyjaśnień dochodząc do wniosku, że są one niewiarygodne, a zmiana wyjaśnień</p>		

składanych przed sądem wynika z przyjętej przez nich linii obrony. Oskarżony D. K. przyznał się w postępowaniu przygotowawczym do popełnienia wszystkich stawianych mu zarzutów wskazując inne osoby – współoskarżonych, z którymi miał dokonywać włamań, a dopiero przed sądem stwierdził, że był zmuszony do składania wyjaśnień takiej treści. W celu weryfikacji tych twierdzeń oskarżonego przesłuchani zostali funkcjonariusze policji W. W. i J. M., których zeznania dały podstawę do odrzucenia twierdzeń oskarżonego o stosowaniu wobec niego jakichkolwiek form przymusu. Dało to podstawy do uznania za wiarygodne wyjaśnień składanych przez oskarżonego w trakcie śledztwa, tym bardziej, że o jego udziale w dokonywaniu włamań mówili także inni oskarżeni (P. P. (1), M. K. (1), P. T. (1)), czy też świadek – dawny oskarżony o popełnienie tych samych czynów Z. C. (1). W tej sytuacji nie można mówić o naruszeniu reguły określonej w art. 5§2 kpk (nawiasem mówiąc tego rodzaju zarzut może być – jak przyjmuje się w orzecznictwie - podnoszony jedynie w przypadku niekwestionowania ustaleń faktycznych), albowiem nie ma żadnych wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonego D. K. (1) odnośnie popełnienia przypisanych mu czynów. Powyższe, tj. brak przesłanek do zakwestionowania przyjętej przez sąd meriti oceny dowodów, przesądza także o niezasadności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, albowiem oparte one są na dowodach, których ocenę aprobuje Sąd Okręgowy.

Wniosek

<p>O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutów warunkowała nieuwzględnienie wniosków.</p>		
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	<p>Zarzut</p>	
	<p>Zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego D. K. (1):</p> <p>- obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 46§1 kk poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości po 181,80 zł podczas gdy prawidłowe ustalenie stanu faktycznego powinno prowadzić do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanych mu czynów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Jak wynika z wcześniejszej części uzasadnienia, w którym Sąd Okręgowy odniósł się do innych zarzutów apelacji obrońcy D. K. (1), brak było podstaw do zakwestionowania ustaleń faktycznych przyjętych w zaskarżonym wyroku. Dotyczy to</p>		

<p>również sprawstwa oskarżonego w zakresie włamania, na szkodę J. G. (czyn z pkt 31 aktu oskarżenia, przypisany w pkt XIV wyroku) W tej sytuacji jako zgodne z uregulowaniem zawartym w art. 46 § 1 kk uznać należy zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego stosownej części odszkodowania spowodowanego działaniem sprawców włamania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała nieuwzględnienie wniosków.</p>		
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	<p>Zarzut</p>	
	<p>Zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego P. Z.:</p> <p>obraza przepisów postępowania karnego, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 4 kpk, art. 5 § 1 i § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 424§1 pkt 1 kpk poprzez :</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego P. Z., 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<ul style="list-style-type: none"> • dokonanie sprzecznej z zasadami prawa oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, z pominięciem istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego P. Z., które przemawiają za uniewinnieniem oskarżonego P. Z. od zarzucanych mu czynów, - bezzasadnej dyskwalifikacji wyjaśnień oskarżonego P. Z., który konsekwentnie zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem neguje swoje sprawstwo we wszystkich zarzucanych mu czynach, • dokonanie przez Sąd dowolnej oceny materiału dowodowego, wynikającej z bezkrytycznej oceny wyjaśnień współoskarżonych składanych na etapie postępowania przygotowawczego i obdarzenie ich pełną wiarą, w sytuacji gdy są to pomówienia, które nie zostały potwierdzone przez tych oskarżonych przed Sądem, ani przez jakiegokolwiek inne dowody. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Wprawdzie w początkowej treści zarzutu wymienionych jest kilka przepisów kodeksu postępowania karnego (m.in. art. 424§1 kpk), jednakże w rzeczywistości, co wynika z rozwinięcia zarzutu i uzasadnienia apelacji, kwestionuje ona ocenę dowodów jakiej dokonał</p>		

sąd meriti i naruszenie reguły o jakiej mowa w art. 52 kpk, dlatego Sąd Okręgowy ograniczy się jedynie do tych kwestii.

Jak przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych zarzut błędnej oceny dowodów może zostać uwzględniony jedynie wtedy, gdy skarżący wykaże jakich konkretnie uchybień dopuścił się orzekający sąd w kontekście zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Tylko wtedy bowiem ocena ta może zostać uznana za dowolną, a nie swobodną, a przez to sprzeczną ze wskazaniami art. 7 kpk. Nie sposób uznać, że wymogi te spełniła autorka apelacji oskarżonego P. Z.. Zawartość tego środka odwoławczego ma charakter czysto sprawozdawczy i przytoczone są dowody, na podstawie których sąd ustalił winę oskarżonego (wyjaśnienia P. T. (1), M. K. (1), D. K. (1), P. P. (1), Z. C. (1) składane w postępowaniu przygotowawczym), a następnie dowody korzystne dla P. Z. (wyjaśnienia samego oskarżonego, jak i depozycje wskazanych już wyżej osób w postępowaniu przed sądem). Autorka apelacji nie podjęła nawet próby wykazania dlaczego w jej przekonaniu na wiarę nie zasługują te dowody- faktycznie z pomówienia – wskazujące na sprawstwo jej mocodawcy, a bardziej przekonywujące są dowody przeciwne, ograniczając się do arbitralnego stwierdzenia, e brak jest wystarczających dowodów do uznania sprawstwaP. (1). Faktycznie oskarżony ten w trakcie całego postępowania, zarówno przygotowawczego, jak i sądowego nie przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, nie może

to jednak przesądzać o tym, że faktycznie ich nie popełnił. Jak słusznie zauważa sama skarżąca na początku śledztwa uzyskano, i to niezalenie od kilku współsprawców, wyjaśnienia wskazujące na udział P. (1) w szeregu włamań do domków letniskowych położonych w miejscowościach leżących nieopodal G.. Były to w szczególności wyjaśnienia D. K. (1), P. P. (1), P. T. (1), Z. C. (1), w których wskazywali, że w popełnionych przez nich przestępstwach uczestniczył również P. Z. – wskazywali jego dane personalne, a nawet podawali pseudonim. Faktem jest, że przed sądem gremialnie odwołali i zakwestionowali te wyjaśnienia, jednakże do tej kwestii odnosił się już Sąd Okręgowy we wcześniejsze części uzasadnienia, gdzie wskazane zostało dlaczego, z jakich przyczyn te nowe wyjaśnienia uznane zostały za niewiarygodne. Przedmiotowa apelacja nie zawiera argumentacji, która mogłaby zakwestionować wcześniejsze stanowisko Sądu Odwoławczego.

W sytuacji, gdy zebrany materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonego, nie sposób mówić o naruszeniu reguły zawartej w art. 5 § 2 kpk. zresztą, jak przyjmuje się w orzecznictwie, zarzut ten może być podnoszony jedynie w sytuacji, gdy niekwestionowana jest sama ocena dowodów Sądu I instancyjnego.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie P. Z. od popełnienia zarzuconych mu czynów ewentualnie uchylenie wyroku i

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała nieuwzględnienie wniosku.		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
	Zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (2): - obraza przepisów prawa procesowego tj. art. 85 §1 i 2 kodeksu postępowania karnego, poprzez wykonywanie w niniejszej sprawie czynności obrończych przez obrońców, którzy we wcześniejszym postępowaniu w niniejszej sprawie, toczącym się przed Sądem Rejonowym w Garwolinie pod sygn. akt: II K 583/13 i II K 164/06 , reprezentowali innych współoskarżonych. co stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 10 kpk;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie. W znacznej części do oceny bezzasadności tego zarzutu aktualnymi pozostają uwagi zawarte we wcześniejszej części uzasadnienia zawierającej ustosunkowanie się do		

apelacji obrońcy P. P. (1), gdzie również podnoszony był zarzut obrazy art. 85§1 i § 2 kpk, który w przekonaniu skarżącego miało stanowić bezwzględna przesłankę procesową zawartą, według obecnego brzmienia kpk, w art. 439§1 pkt 6. Sąd Okręgowy wskazał jednak, że pomimo zaistnienia podnoszonego uchybienia (konfliktu interesu oskarżonych reprezentowanych przez tego samego obrońcę) nie można mówić o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej i stanowisko to jest aktualne również w stosunku do M. K. (5). Tym bardziej, że w stosunku do tego oskarżonego nigdy nie zachodziły wątpliwości co do poczytalności, które uzasadniałyby obligatoryjną obronę. Analogiczne okoliczności, jak w przypadku oskarżonego P. P. (1), mają zastosowanie również do M. K. (2), jeżeli chodzi o potencjalny wpływ naruszenia art. 85§1 i 2 kpk przez sąd meriti – Sąd Okręgowy nie dopatrył się bowiem, aby uchybienie to miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. K. (2) od popełnienia zarzuconych mu czynów ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutu warunkowała niezasadność wniosku.

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	<p>Zarzut</p>	
	<p>Zawarte w apelacji obrońcy M. K. (2):</p> <p>1. obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k.. poprzez dokonanie oceny materiału zgromadzonego w niniejszej sprawie w sposób dowolny, bez uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co w konsekwencji doprowadziło do przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów, a w szczególności poprzez:</p> <p>a) uznanie, iż wyjaśnienia M. K. (2) nie stanowią wiarygodnego materiału dowodowego, podczas gdy w sprawie niniejszej brak jest obiektywnych dowodów, które świadczyłyby o tym, że M. K. (2) zeznaje w sposób niewiarygodny, a w szczególności pozostali współoskarżeni, którzy swoimi wyjaśnieniami mieli obciążać M. K. (2) wskazali, że wszelkie swoje dotychczasowe wyjaśnienia odwołują, gdyż nie by y one złożone w sposób swobodny, a co więcej zawierają one informacje nieprawdziwe i są zwykłymi pomówieniami.</p> <p>b) uznaniu, iż zeznania świadka Z. C. (1) są wiarygodne, podczas gdy w opinii biegłych psychologów zeznania świadka Z. C. (1) są niewiarygodne psychologicznie, a całość wypowiedzi wskazuje, że Z. C. (1) kłamie dla „dobra” rozmówcy,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

a ponadto odtwarzanie wydarzeń przez Z. C. (1) obciążone jest kłamstwem intencjonalnym;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na:

a) przyjęciu, że oskarżony M. K. (2) odgrywał znaczącą rolę w przypisanych mu przestępstwach, a wręcz, że kierował i organizował włamania do domków letniskowych, podczas gdy w sprawie brak jest dowodów, które w sposób jednoznaczny i obiektywny świadczyłyby o słuszności ustaleń sądu, a dowody, na których Sąd się oparł wydając rozstrzygnięcie w sprawie, tj. w części wyjaśnienia współoskarżonych D. K., P. P., M. K., P. T., M. D., Z. C., M. B., M. K. są zupełnie niewiarygodne, a co więcej wskazani współoskarżeni w trakcie procesu, jak też na wcześniejszym etapie postępowania zaprzeczyli swoim wcześniejszym wyjaśnieniom:

b) przyjęciu, że Z. C. (1) jest wiarygodnym świadkiem, a jego zeznania mogą stanowić wartościową podstawę do ustalenia stanu faktycznego w sprawie, podczas gdy w opinii biegłych psychologów zeznania świadka Z. C. (1) są niewiarygodne psychologicznie, a całość wypowiedzi wskazuje, że Z. C. (1) kłamie dla „dobra” rozmówcy, a ponadto odtwarzanie wydarzeń przez Z. C. (1) obciążone jest kłamstwem intencjonalnym;

c) przyjęciu, że oskarżeni, którzy pierwotnie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów (np. M. K. (1)) oraz Z. C. (1) zeznający w sprawie jako świadek, byli w stanie w sposób konkretny

	<p>i precyzyjny wskazać kilkadziesiąt domków letniskowych w których dokonali rzekomego włamania, wraz z informacją w jaki sposób dokonali poszczególnych włamań i jakie przedmioty zostały skradzione, gdy tymczasem nie byli oni w stanie nawet precyzyjnie podać koloru samochodu, jakim na owe włamania jeździli;</p> <p>d) przyjęciu, że oskarżeni P. T. (3) i M. K. (1) oraz świadek Z. C. (1) byli w stanie w sposób szczegółowy, konkretny i precyzyjny wskazać zarówno podczas przesłuchań jak i w trakcie wizji lokalizacje domków letniskowych, w których dokonywali rzekomych włamań oraz przedmioty, jakie z danych domków zostały skradzione, podczas gdy rzekomych kradzieży miano dokonywać w godzinach nocnych, na terenie nieoświetlonych osiedli położonych w lasach, a oskarżeni mieli być w czasie tych zdarzeń często pod wpływem alkoholu lub innych środków odurzających, tym samym wręcz niemożliwym było opisanie przez nich i wskazanie szczegółowej lokalizacji domków' letniskowych, sposobu włamania do tychże domków, a co więcej wymienienia listy rzeczy, które zostały z tych domków rzekomo skradzione.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarówno zarzut obrazy prawa procesowego, jak i zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.</p>		

Z uwagi na wzajemne powiązanie tych zarzutów Sąd Okręgowy odniesie się do nich wspólnie.

W przypadku apelacji obrońcy M. K. (2) mamy do czynienia z analogiczną sytuacją, jak we wcześniej już omówionych, ponieważ kwestionowana jest wiarygodność wyjaśnień grupy współsprawców, którzy na etapie postępowania przygotowawczego przyznali się do winy, a w swoich wyjaśnieniach, czy też w trakcie wizji lokalnych i eksperymentu procesowego wskazali miejsce i sposób dokonania przestępstw, a także osoby, które w tym uczestniczyły. Dotyczy to również osoby M. K. (2), który – i w tym zakresie zgodzić się należy z apelującym, iż w trakcie całego postępowania kwestionował swój udział w popełnieniu zarzuconym mu przestępstw. Taka konsekwencja oskarżonego nie świadczy jednak bynajmniej, że jego twierdzenia oparte są na prawdzie. Szereg oskarżonych wskazało go bowiem jako uczestnika i to bardzo aktywnego włamań do domków letniskowych: D. K. (1) (który nawet wskazał go, obok M. P. jako osobę kierującą całą grupą dokonującą włamań), P. P. (1) (podał, że w trakcie jednego z włamań M. K. kierował niebieskim F., a oskarżony przyznał się do posiadania takiego samochodu), M. K. (wyjaśnił, że to M. K. wybierał domki, do których się następnie włamywali), J. T. (w wyjaśnieniach podał, że M. K. w trakcie włamań kierował P. z przyczepką lub F. – oskarżony przyznał, że posiadał te pojazdy), Z. C. (również w jego depozycjach podane zostały okoliczności wskazujące, że wiodącą rolę w dokonywaniu

przestępstw odgrywał właśnie M. K.. Wymienione wyżej osoby w swoich depozycjach wskazywały takie szczegóły i okoliczności, które mogłyby być znane jedynie sprawcom przestępstw i które niejednokrotnie znajdowały potwierdzenie w innym materiale dowodowym. Uwiarygodnieniem ich wyjaśnień były wizje lokalne i eksperymenty, w trakcie których wskazywali miejsce dokonania poszczególnych włamań. Sąd Okręgowy nie podziela w tym zakresie zastrzeżeń autora apelacji, co do wiarygodności tych czynności. Faktem jest, że same włamanie dokonywane były nocą, jednakże na niewielkim obszarze, do domków położonych w bezpośrednim sąsiedztwie, w których widoczne były ślady włamań. Natomiast same czynności z oskarżonymi, oczywiście w ciągu dnia i to po upływie stosunkowo krótkiego czasu od kradzieży. Dlatego, nie można się zgodzić z autorem apelacji, że uczestnicy tych czynności nie byli w stanie zidentyfikować obiektów, do których dokonali, bądź usiłowali dokonać włamania. Z wyjaśnień niektórych oskarżonych wynika, że dokonując przestępstw faktycznie znajdowali się pod wpływem alkoholu lub środków odurzających. Należy jednak wykluczyć, aby był to taki stan, który wyłączałby zapamiętanie przez nich okoliczności i przebiegu zdarzeń. W tym bowiem wypadku nie byłiby w stanie aktywnie uczestniczyć w popełnianiu przestępstw, a przez to przestaliby być przydatni dla grupy dokonującej tych przestępstw, co zapewne spowodowałoby ich pozbycie się.

Argumentem przemawiającym za niewinnością M. K. nie może być podnoszona w apelacji dobra

<p>sytuacja materialna, w jakiej miał się on znajdować w czasie popełnienia przypisanych mu czynów. Nie tylko doświadczenie zawodowe sądu, ale i doświadczenie życiowe znane ogółowi społeczeństwa wskazuje, że nie jest to czynnik wyłączający możliwość popełnienia przestępstwa, i to przez jednostki o zdecydowanie lepszej niż oskarżony sytuacji materialnej.</p> <p>Konsekwencją uznania za niezasadny zarzut obrazy przepisów postępowania było również nieuwzględnienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, albowiem nie została zakwestionowana wiarygodność dowodów, które legły u podstaw tych ustaleń.</p>		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie M. K. (2) od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów warunkowała nieuwzględnienie wniosku.		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
	Zawarty w apelacji obrońcy A. K. (1):	# zasadny

	<p>- sprzeczność polegająca na tym, że oskarżony A. K. (1) nie ma postawionych zarzutów o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w punkcie XXXII (41) – str. 12 wyroku oraz w punktach: XLII (51), XLIII(52), XLIV (53), XLV (54), XLVI (55) i XLVII (56) – str. 15 i 16 wyroku, natomiast na str. 27 w pkt XIX (41) oraz na str. 28 tegoż wyroku w punktach: XLII, XLIII, XLIV, XLV, XLVI, XLVII (51, 52, 53, 54, 55 i 56) został uznany za winnego popełnienia czynów z art. 279 § 1 kk, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 kpk,</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut jest oczywiście zasadny i zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Zgodzić się należy z autorem apelacji, iż dokonując redakcji zaskarżonego wyroku Sąd I instancji dopuścił się błędów przy jego redakcji w odniesieniu do oskarżonego A. K. (1). Polegały one na tym, że w pkt XIX wyroku przypisano temu oskarżonemu sprawstwo czynów zarzuconych w akcie oskarżenia w pkt. XXXII i XXXIII, w sytuacji gdy nie był on w gronie osób, którym postawiono zarzut ich dokonania. Ponadto w pkt XXIII wyroku zaszła analogiczna sytuacja, gdyż A. K. (1) przypisano winę, co do czynów wskazanych w pkt XLII-XLVII. Niewątpliwie jest to uchybienie procesowe, jednakże nie można uznać, że mogło ono mieć wpływ na treść wyroku, a tym bardziej za bezwzględną przesłankę, o jakiej mowa w art. 439§1 pkt 7 kpk (sprzeczność orzeczenia</p>		

uniemożliwiająca jego wykonanie).
Konkluzja taka wynika stąd, że sąd meriti dokonując już wymiaru kary (pkt. LVII) nie wskazał, nie objął tym rozstrzygnięciem czynów, które nie były zarzucone oskarżonemu, a które błędnie zostały mu przypisane w poprzednich wymienionych punktach wyroku. Dlatego, w celu wyeliminowania stwierdzonych uchybień nie było konieczności uchylania wyroku i przekazywania w tej części wyroku do ponownego rozpoznania (o co wносиła apelacja) ale dokonania stosownej korekty orzeczenia I-instancyjnego.

Sąd Okręgowy, stosownie do treści art. 433§1 kpk, rozpoznał apelację obrońcy oskarżonego A. K. jedynie w granicach postawionego zarzutu nie dopatrując się okoliczności uzasadniających wyjście poza granice zaskarżenia.

Wniosek

O uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Uwzględnienie zarzutu nie skutkowało uchycieniem wyroku, ale stosowna zmianę, ponieważ wbrew stanowisku autora apelacji, nie zaistniała bezwzględna przesłanka odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 kpk.

**3. STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC**

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
	<p>Zawarty w apelacji oskarżonego K. G.:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, wynikający z przyjęcia, że K. G. wspólnie z innymi dokonał zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, podczas gdy w tym zakresie istnieją poważne wątpliwości, które wynikają także z wyjaśnień współoskarżonych: P. T. (1) i M. K. (1) oraz zeznań świadka Z. C. (1) z jednoczesnym zdyskredytowaniem świadków obrony, którzy zeznali, że w czasie gdy miały miejsca włamania do domków letniskowych przebywał w zupełnie innym miejscu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut nie jest zasady i nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Podstawą uznania winy tego oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów były – podobnie tak, jak w przypadku innych oskarżonych kwestionujących rozstrzygnięcie I-instancyjne, wyjaśnienia części oskarżonych, którzy na etapie postępowania przygotowawczego wskazywali na udział K. G. we wspólnie popełnionych przestępstwach. Dotyczy to nie tylko wskazanych w apelacji P. T. (1), Z. C. (1), M. K. (1), ale również D. K. (1), P. P. (1). Wszyscy wymienieni wyżej w swoich wyjaśnieniach składanych w charakterze podejrzanych opisali</p>		

szereg kradzieży do domków letniskowych dokonywanych z aktywnym udziałem oskarżonego G.. Jak zasadnie podnosi skarżący, pomawiające go osoby na etapie postępowania sądowego zmieniły już swoje depozycje nie przyznając się do popełnienia zarzucanych im czynów, czego konsekwencją było również zanegowanie ich w części pomawiającej oskarżonych, którzy od początku postępowania kwestionowali swoje sprawstwo, a więc również w odniesieniu do K. G.. Podawali przy tym różne przyczyny, dla których mieli pierwotnie składać rzekomo niezgodne z prawdą wyjaśnienia i były one przedmiotem analizy sądu meriti, który uznał je za niewiarygodne, a które to stanowisko zaakceptowała instancja odwoławcza (była o tym mowa we wcześniejszej części uzasadnienia). Jedynym novum w porównaniu do poprzednich apelacji, jest uwaga, iż oskarżony G. nie mógł dokonać przypisanych mu przestępstw, ponieważ nie zabezpieczono u niego przedmiotów pochodzących z kradzieży. Nie może to jednak być okoliczność podważająca sprawstwo oskarżonego. Należy bowiem pamiętać, że jak wynika z ustaleń faktycznych, po dokonanych włamaniach, uzyskane z nich „łupy” nie były dzielone pomiędzy poszczególnych sprawców, ale były zabierane przez wybrane osoby w celu przekazania paserom, a dopiero później uzyskane ze sprzedaży pieniądze dzielone na poszczególnych członków grupy.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił także zawartych w apelacji zastrzeżeń odnoszących się zarówno co do sposobu przeprowadzenia dowodu z zeznań alibantów, jak również oceny

ich znaczenia przy ustalaniu winy oskarżonego.

Przede wszystkim stwierdzić należy, że nie było w obowiązującym obecnie stanie prawnym, przeszkód do tego aby odstąpić od wzywania i bezpośredniego słuchania wskazanych w apelacji świadków. Nie wносиła o to żadna strona, w tym sam K. G., który praktycznie nie uczestniczył (nie stawiał się na rozprawie) zarówno w postępowaniu I, jak i II instancyjnym. Sąd Rejonowy słusznie nadto nie widział potrzeby, aby z urzędu wzywać i ponownie przesłuchiwać te osoby, a stanowisko to uzyskało akceptację instancji odwoławczej. Nie sposób bowiem przyjąć (jak chce tego autor apelacji), że świadkowie po 15 latach od zdarzeń byłiby w stanie zeznać bardziej precyzyjnie i podać więcej szczegółów, tak aby poprzeć wersję przedstawioną przez oskarżonego, skoro w zeznaniach składanych po raz pierwszy, wiele lat wstecz nie byli w stanie tego zrobić. Oczywistym jest przecież, że wraz z upływem czasu fakty zacierają się i stają się mniej wyraziste w pamięci ludzkiej, co jest naturalnym zjawiskiem dla wszystkich osób. Dlatego nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, iż zaniechanie ponownego przesłuchania świadków, którzy mieli mu zapewnić alibi było uchybieniem proceduralnym, a już tym bardziej takim, które mogłoby mieć wpływ na treść wyroku.

Nawet jednak obdarzenie w całości wiarą zeznań alibantów w żadnym razie nie podważa ustaleń sądu meriti w zakresie sprawstwa oskarżonego, co do przypisanych mu czynów. Możliwe byłoby to bowiem tylko wtedy, gdyby ich depozycje wykazały niemożność,

<p>nieprawdopodobieństwo popełnienia tych czynów przez K. G. (tak jak w przypadku M. P. (1), co do stawianych mu zarzutów popełnionych w czasie, gdy przebywał w zakładzie karnym). Jednakże sytuacja taka nie ma miejsca w odniesieniu do autora apelacji, ponieważ zeznania świadków nie wykluczają jego sprawstwa. Pomimo nawet uznania ich twierdzeń za prawdziwe, oskarżony miał możliwość popełnienia przypisanych mu czynów, jeżeli zważy się, że włamania były dokonywane nocą (a więc, kiedy oskarżony nie pracował, czy pomagał znajomym), nie codziennie, a w terminach wcześniej uzgodnionych przez członków grupy, a że faktycznie oskarżony wykorzystał tę sposobność i dopuścił się kradzieży wskazują wcześniej już przywołane wyjaśnienia oskarżonych, których wiarygodność nie została zakwestionowana.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów warunkowała nieuwzględnienie wniosku.</p>		
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC</p>		

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
	Zawarty w pkt 2 apelacji oskarżonego K. G.: - obraza przepisu art. 5§2 kpk, gdyż niedające się usunąć wątpliwości zostały rozstrzygnięte na jego niekorzyść.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut jako niezasadny nie zasługiwał na uwzględnienie. Jak wykazano we wcześniejszej części uzasadnienia, Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów podnoszących dokonanie przez sąd meriti niewłaściwej oceny dowodów. Dowody te stanowiły podstawę ustaleń faktycznych i zgodnie z nimi zasadnie Sąd I instancji przyjął, iż bezsprzecznym jest, że K. G. dopuścił się czynów przypisanych zaskarżonym wyrokiem. W tej sytuacji nie może być żadnych wątpliwości co do winy oskarżonego, o którym mówi przywołany w apelacji art. 5§2 kpk.		
Wniosek		
O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała niezasadność wniosku.		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
	<p>Zarzuty zawarte w apelacji M. T. (1):</p> <p>I. obraza przepisu postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 kpk polegająca na dokonaniu dowolnej oceny dowodów w postaci:</p> <p>1. wyjaśnień oskarżonych Z. C. (1), M. K. (1), P. T. (1) złożonych na etapie postępowania przygotowawczego poprzez uznanie ich za wiarygodne i oparcie na nich ustaleń faktycznych dotyczących oskarżonego M. T. (1), pomimo tego, że zarówno przesłuchany w charakterze świadka Z. C. (1), jak również oskarżeni M. K. (1) i P. T. (1) na rozprawie nie potwierdzili tych wyjaśnień,</p> <p>2. wyjaśnień oskarżonego M. T. (1) złożonych na rozprawie, w których nie przyznał się do udziału w zarzucanych kradzieżach i wskazał, że jego wcześniejsze wyjaśnienia zostały na nim wymuszone, jego twierdzenia dotyczące nieprawidłowości w postępowaniu przygotowawczym znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach innych oskarżonych, którzy wskazywali na podobne praktyki, co doprowadziło do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>błędne ustalenia, że uczestniczył on w zarzucanych mu kradzieżach, chociaż brak jest na to obiektywnych dowodów, w szczególności w żadnym z miejsc dokonania przestępstw nie ujawniono śladów jego linii papilarnych, jak również nie znaleziono u niego żadnych rzeczy pochodzących z przestępstwa</p> <p>II. naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 5§2 kpk poprzez jego niezastosowanie i nierozstrzygnięcie na jego korzyść istniejących w sprawie wątpliwości nie dających się wyjaśnić w toku przewodu sądowego dotyczących jego uczestnictwa w popełnieniu zarzucanych mu czynów.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wszystkie zarzuty okazały się niezasadne i nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Z uwagi na fakt, że zarzuty są ze sobą związane – zarzut z pkt II odwołujący się błędnie zakwalifikował jako naruszenie prawa materialnego, Sąd Okręgowy odniesie się do nich zbiorczo.</p> <p>Zarzuty zawarte w przedmiotowej apelacjiana logicznie jak we wcześniej już omawianych, kwestionują wyjaśnienia oskarżonych (a właściwie jeszcze podejrzanych), które były składane na etapie postępowania przygotowawczego, a które dały sądowi rejonowemu podstawę do ustaleń faktycznych, w tym również w zakresie sprawstwa czynów przypisanych autorowi apelacji. Dotyczy to konkretnie: Z. C. (1), M. K. (1) i P. T. (1), którzy</p>		

wszyscy wskazywali na aktywny udział M. T. (1) w dokonywaniu kradzieży do domków letniskowych. Na etapie postępowania przed sądem osoby te wprawdzie odwołały swoje pomówienia wobec M. T. (1) oraz innych oskarżonych, których pierwotnie wskazywali jako współsprawców popełnionych z nimi przestępstw, jednakże te zmienione depozycje, jak i wskazywane przez ich autorów rzekome przyczyny składania pierwszych niezgodnych z prawdą wyjaśnień nie zostały uznane za wiarygodne przez sąd meriti, a stanowisko to zaaprobował Sąd Okręgowy o czym była już mowa we wcześniejszej części uzasadnienia. Brak jest podstaw, aby wskutek przedmiotowej apelacji istniały podstawy do zmiany w tej kwestii wyrażonego już poglądu.

Argumentem przemawiającym przeciwko winie oskarżonego nie są w żadnym razie takie okoliczności jak to, że w miejscu dokonania przestępstw nie ujawniono jego linii papilarnych, czy też nie znaleziono u niego żadnych przedmiotów pochodzących z przestępstwa. Z uzyskanych dowodów wynika bowiem, że sprawy w trakcie popełniania przestępstw używali rękawiczek, stąd brak jakichkolwiek śladów linii papilarnych na miejscu włamań. Natomiast schemat działania był taki, że uzyskane z kradzieży łupy nie były dzielone pomiędzy poszczególnych uczestników takiej akcji, ale zabierane przez wyznaczone osoby, które zajmowały się ich zbyciem, a uzyskane stąd pieniądze były dopiero dzielone pomiędzy członków grupy.

Odnośnie konfliktu, o jakim mowa w apelacji, a który miał istnieć

pomiędzy braćmi T., to nie można wykluczyć takiego faktu. Nie sposób jednak przyjąć, że mogłaby to być wyłączna przyczyna pomówienia przez P. T. (1) swojego brata. Zresztą, twierdzenia w tym zakresie samego autora apelacji są nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne – jeżeli miałby to być tak głęboki konflikt, to niezrozumiałym jest, że bardzo szybko on ustąpił, skoro przed sądem P. T. (1) odwołał swoje pierwotne wyjaśnienia. Należy też pamiętać, że pomówienia brata skarżącego nie są jedynym dowodem osobowym go obciążającym, ponieważ o jego udziale we włamaniach do domków letniskowych wyjaśniali nie tylko wskazani w apelacji M. K. i Z. C., ale również D. K., P. P. i M. D.. Wobec tych ostatnich osób autor apelacji nie przedstawił nawet hipotetycznych przyczyn, dla których mieliby go pomawiać niezgodnie z prawdą.

Przywołany w apelacji przykład M. P. (1) nie jest adekwatny do sytuacji procesowej M. T. (1). M. P. (1) został uniewinniony od popełnienia 2 czynów (spośród kilkudziesięciu mu zarzuconych), ponieważ ustalono, iż niemożliwe jest, aby je popełnił, gdyż w tym czasie przebywał w zakładzie karnym. Taka sytuacja nie zachodzi w stosunku do M. T. (1), albowiem nie zostało wykazane, że analogiczne okoliczności zaistniały wobec jego osoby tj. pobyt w zakładzie karnym, czy analogiczny fakt wskazujący na niemożność popełnienia przypisanych czynów.

Argumentem przemawiającym za niewiarygodnością wyjaśnień pomawiających skarżącego nie może być uznany podnoszony w apelacji fakt dotyczący „pojemności” samochodów, których używali

sprawcy w celu przemieszczania się w miejsce dokonywania przestępstw. Doświadczenie życiowe wskazuje, że niejednokrotnie nie są w praktyce przestrzegane, zwłaszcza przez osoby łamiące prawo, ograniczenia techniczne pojazdów wskazujące na dopuszczalną liczbę przewożonych osób, a istnieją fizyczne możliwości „zmieszczenia” większej liczby osób niż to wynika z dowodu rejestracyjnego pojazdu.

Odnosnie ilości ujawnionych przez pokrzywdzonych śladów stóp to po pierwsze: nie wszystkie takie ślady musiałyby zostać zauważone przez pokrzywdzonych, a po drugie nie każdy ze sprawców włamania taki ślad musiał zostawić. Ponadto logika wskazuje, że przy kilkunastoosobowej grupie, poszczególne jej „podgrupy” dokonywać mogły, oczywiście w ramach działania wspólnie i w porozumieniu, równocześnie włamań do kilku nawet domków.

Skoro istniały, jak wskazano wyżej oraz we wcześniejszej części uzasadnienia, podstawy do uznania za wiarygodne tych wyjaśnień oskarżonych, którzy wskazywali M. T. (1) jako współuczestnika popełnionych wspólnie przestępstw, to naturalną konsekwencją tego było uznanie za niewiarygodne jego wyjaśnień, w których nie przyznawał się do winy. Wyjaśnienia te, jako gołosłowne, nieprzekonywujące, nie znajdujące oparcia w zebranych materiale dowodowym – a wprost przeciwnie sprzeczne z nim, należało odrzucić, uznać za niewiarygodne jako będące wynikiem przyjętej przez niego linii obrony.

W sytuacji, gdy materiał dowodowy, w sposób nie podlegający dyskusji, wykazał sprawstwo oskarżonego

w zakresie przypisanych mu czynów niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 5§2 kpk (błędnie zakwalifikowany w apelacji, jako zarzut naruszenia prawa materialnego). W sytuacji, z jaką mamy do czynienia w odniesieniu do M. T. (1) i ustaleń faktycznych jego dotyczących, nie można bowiem mówić o jakichkolwiek wątpliwościach.	
Wniosek	
O uniewinnienie od stawianych zarzutów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Garwolinie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutów warunkowała nieuwzględnienie wniosków.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy

0.1 Wskazany we wcześniejszej części uzasadnienia	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1 Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia	
Zwiążle o powodach zmiany	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie dla obrońców wykonujących swoje obowiązki z urzędu, natomiast od oskarżonych opłaty za II instancję adekwatnie do orzeczonych wobec nich kar, obciążył ich również kosztami postępowania odwoławczego.

7. PODPIS